

สมรรถุภมที่เปลี่ยนไป แนวรบที่เปลี่ยนแปลง

ทอทหาร

คำนำพู่เขียน

การเป็นทหาร เป็นสิ่งที่หลายๆ ท่านอาจจะไม่เคยได้สัมผัส และอาจจะไม่มีโอกาสได้รับรู้ว่า กว่าทหารแต่ละคนจะเปลี่ยนจากชีวิตการเป็นพลเรือนไปสู่การเป็นทหารเต็มตัวนั้น มีขั้นตอนอย่างไร ถึงแม้จะไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ แต่ก็เชื่อว่าอะไรก็สู้มัน และผมก็เชื่อว่าเป็นสิ่งที่หลายๆ คนที่ผ่านประสบการณ์ตรงนั้นมา มีความภาคภูมิใจกับสิ่งที่แต่ละคนได้ผ่านกันมา ไม่ว่าจะเป็นความเหนื่อย ความหิว ความกลัว ความสุข ความทุกข์ อาจจะมีบางครั้งที่หลายคนต้องสูญเสียอวัยวะหรือชีวิต ไปกับอาชีพการเป็นทหาร แต่สิ่งเหล่านี้ก็ยังคงเป็นสิ่งที่เขี่ยวนใจให้หลายๆ คนอยากมาพิสูจน์ อยากมาลิ้มลอง ถึงแม้จะมีรายได้ตอบแทนที่ไม่ได้มากมายอะไร

ประสบการณ์ของแต่ละคนนั้นย่อมแตกต่างกันไปตามจังหวะโอกาสและความไฝ่ฝัน มีทั้งสุข ทุกข์ ผมอาจจะโชคดีที่มีโอกาสได้สัมผัส ทั้งวิถีชีวิตของการเป็นนักรบ (นักรบพิเศษ) ครู และนักวิชาการ ชีวิตการเป็นทหารของผมนั้น เริ่มขึ้นในช่วงท้ายของภัยจาก

สงคราม ทั้งภายในและภายนอกประเทศ จวบจนมาถึงปัจจุบัน สถานการณ์ต่างๆ ได้เปลี่ยนแปลงไป

สิ่งต่างๆ เหล่านี้ล้วนแต่ส่งผลกระทบต่อทางตรงและทางอ้อม กับคนที่ประกอบอาชีพต่างๆ ซึ่งก็รวมไปถึงคนที่ประกอบอาชีพเป็นทหาร และผมเองก็ไม่ได้แตกต่างจากคนอื่นๆ ที่ต้องผจญกับการเปลี่ยนแปลง สนามรบจากในอดีตที่ผมได้รับรู้ นั่นกำลังเปลี่ยนแปลงไปสู่สนามรบ แบบใหม่ ที่เราอาจจะไม่เคยเจอกันมาก่อน สิ่งต่างๆ เหล่านี้ ทำให้ผม ต้องปรับเปลี่ยนตัวเองเพื่อเข้าสู่สนามรบแบบใหม่ที่จะเกิดขึ้นในวันข้างหน้า

ถึงแม้สิ่งต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของผมอาจจะไม่ลำบากเท่ากับหลายๆ ท่าน แต่สิ่งที่ผมจะนำมาเล่าสู่กันฟังต่อไปนี้ เป็นเพียงการ ถ่ายทอดความรู้สึกของผมให้หลายๆ ท่านได้รับทราบ อย่างน้อยก็ถือว่าเป็นประสบการณ์ที่เรานำมาแลกเปลี่ยนกันครับ

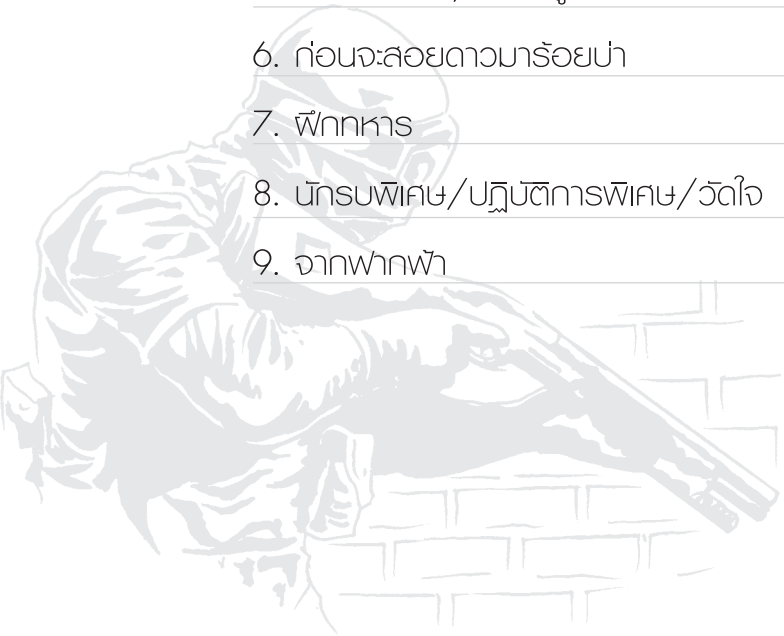
อนึ่งผมขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ และครูบาอาจารย์ ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอนผมมา และที่ขาดเสียไม่ได้ คือ กองทัพอากาศ ที่ได้ให้โอกาส และสนับสนุนผม ให้ผมได้มีโอกาส มีประสบการณ์ ทั้งการเป็น นักรบ (นักรบพิเศษ) และ การเป็นนักวิชาการ รวมถึง ศึกษาคู่ในต่างประเทศ โดยใช้ภาษีของประชาชน ตัวผมเองได้สำนึกถึงบุญคุณต่างๆ เหล่านี้ และก็คงจะไม่มีอะไรที่ดีไปกว่า การที่ผมได้ทำหน้าที่ของผมอย่างซื่อสัตย์ และดีที่สุด トラバจนกว่าชีวิตจะหาไม่

ทอทหาร

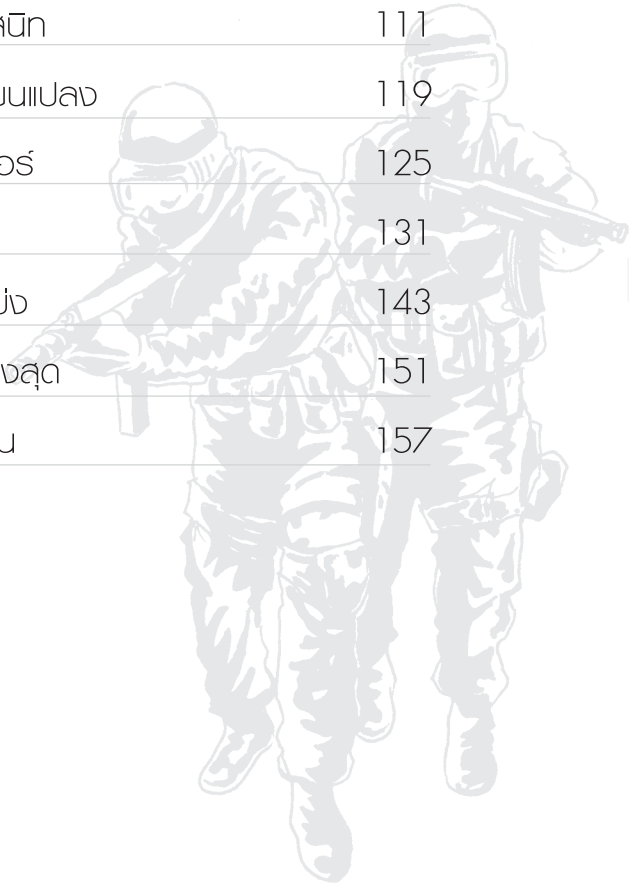
พฤศจิกายน 2545

สารบัญ

• บทนำ	9
1. ความฝันในวัยเด็ก	13
2. นักเรียนใหม่/จอมยุทธ์/ ทิวร่กองร้อยใหญ่	17
3. ชีวิตนักเรียนเก่า/คนเหล็ก	27
4. นักเรียน/นักเลง/ปฎิวัติ	35
5. ทหารพร้อม/ทหารจู่โจม	39
6. ก่อนจะสอยดาวมาร้อยป่า	55
7. พิภพทหาร	59
8. นักรบพิเศษ/ปฏิบัติการพิเศษ/วัดใจ	65
9. จากฟากฟ้า	73

10. ใต้พื้นน้ำ	81
11. ป่าเขาลำเนาไพร	89
12. ต่อต้านการก่อร้ายสากล	97
13. นายทหารคนสนิท	111
14. สมรภูมิที่เปลี่ยนแปลง	119
15. นักคอมพิวเตอร์	125
16. ในต่างแดน	131
17. ชีวิตนักเรียนโข่ง	143
18. ความฝันอันสูงสุด	151
● เกี่ยวกับพู้ชียม	157

“ไม่มีอะไรที่ทำได้ นอกจากจะไม่ทำเอง”

• ทอททาว •

บทนำ

บเมื่อผมกลับมาเนี่ยย้อนไปถึงความรู้สึกในวัยเด็ก ผ่านมาจนกระทั่งเป็นนายทหารที่ทำงานมาช่วงเวลาหนึ่ง ผมได้เห็นการเปลี่ยนแปลงหลายๆ อย่างที่ส่งผลกระทบต่อทางตรง และทางอ้อมต่อผม กองทัพ และประเทศชาติ สมรภูมิหรือสนามรบที่เราๆ ท่านๆ เคยเห็นกันในอดีต นั้นก็มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก รูปแบบการต่อสู้ได้ถูกพัฒนาภายใต้กระแสต่างๆ ของสิ่งแวดล้อมส่งผลให้ เราต้องปรับรูปแบบของการต่อสู้ เพื่อที่จะรักษาสถาบัน ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และรวมไปถึงผลประโยชน์ของชาติของเรา

แนวรบใหม่เกิดขึ้นในยุคปัจจุบันนี้เป็นเรื่องที่เราไม่อาจจะใช้ความรู้ แนวคิด วิธีการในรูปแบบเดิมที่กระทำกันมาตั้งแต่อดีตมาใช้ให้เกิดประสิทธิผลอย่างสมบูรณ์ ความจำเป็นที่จะต้องปรับปรุง เปลี่ยนแปลงแนวทาง วิธีคิดจากการรบของสงครามในสังคมเกษตรกรรม หรือ สังคมอุตสาหกรรมเพียงอย่างเดียว มาเป็นการผสมผสานแนวคิด จากสังคมเกษตรกรรม สังคมอุตสาหกรรม และสังคมสารสนเทศเข้าด้วยกัน

หลายท่านอาจจะบอกว่าทุกวันนี้ประเทศเพื่อนบ้านของเรานั้นยังไม่ได้ก้าวเข้าสู่สังคมสารสนเทศอย่างเต็มตัว เราก็คงจะไม่มีมีความจำเป็นที่จะต้องนำแนวคิดที่ใช้ในสังคมสารสนเทศมาใช้ หรือพูดง่ายๆ ก็คือกองทัพของประเทศเพื่อนบ้านยังไม่ได้พัฒนาต่างจากเราไปมาก ทำให้หลายๆ คนไม่ได้ให้ความสนใจกับความเปลี่ยนแปลง เคยทำมาอย่างไรก็ยังคงทำอย่างนั้นต่อไป

แต่สำหรับผมนั้นไม่ได้มีความเชื่ออย่างนั้น การสร้างคนปลูกฝังแนวความคิด นั้นเราไม่สามารถที่จะกระทำได้เพียงชั่วระยะเวลาเพียงข้ามคืน ในทางตรงกันข้ามสิ่งเหล่านี้กับต้องใช้ระยะเวลา ซึ่งบางครั้งในช่วงชีวิตคนช่วงหนึ่งก็อาจจะยังไม่เพียงพอ ผมเองตระหนักถึงสิ่งต่างๆ และก็ได้พยายามที่จะย้ายแนวรบของตัวเองที่เคยทำเคยปฏิบัติ มาสู่การแนวทางใหม่ๆ ซึ่งมีโครงสร้างพื้นฐานมาจากองค์ความรู้ และสารสนเทศด้วยความปรารถนาที่จะพัฒนาตัวเองให้สามารถรองรับกับภัยคุกคามรูปแบบใหม่ที่จะเกิดในอนาคตอันใกล้

เราต้องเริ่มกันตั้งแต่วันนี้ การพัฒนายุทธศาสตร์ทางความคิด ทั้งระยะสั้น ระยะกลาง และระยะยาว จะเปรียบเสมือน แนวทางที่จะนำเราไปสู่จุดมุ่งหมายนั้นก็คือ เราสามารถรักษาผลประโยชน์ของชาติ

เอาไว้ได้ การปรับตัวของกองทัพ และกำลังพลเป็นเรื่องท้าทาย เพราะ
คำว่าทหารที่เราเคยรู้จัก กำลังจะเปลี่ยนแปลงไปด้วยความชันในลักษณะ
ยกกำลังไม่ใช่เส้นตรงแบบที่เคยเป็นมา เรากำลังเผชิญความท้าทาย
รูปแบบต่างๆ ที่ยุทธวิธี และยุทธศาสตร์แบบก่อนเก่าอาจจะไม่สามารถ
ใช้ได้

ณ วันนี้ผมได้ย้ายตัวเองเข้าสู่แนวรบแบบใหม่ ซึ่งก็ทำมาหลาย
ปีแล้ว และผมไม่เคยเชื่อว่าผมสามารถทำงานคนเดียวได้ ผมต้องการ
เพื่อนร่วมทางที่พร้อมจะทำงานพิทักษ์รักษาผลประโยชน์ของประเทศชาติ
ไว้ให้ลูกหลาน เหมือนกับที่บรรพบุรุษของเราได้รักษาไว้ให้เรา แล้ว
ท่านล่ะ ท่านพร้อมที่ย้ายแนวรบเข้าสู่สมรภูมิแบบใหม่แล้วหรือยัง
ไม่จำเป็นที่ท่านจะต้องเป็นทหาร ท่านจะประกอบอาชีพอะไรไม่สำคัญ
ขอให้มีความมุ่งมั่นหมายร่วมกันก็เพียงพอ ยังไม่สายที่จะเริ่มกันตั้งแต่วันนี้
ครับ

1.

ความฝันในวัยเด็ก

ยอนกลับไปในวัยเด็กนั้นเมื่อตอนประถม ด้วยความที่ผมเป็นคนที่ชอบอ่านหนังสือ ประเภทประวัติศาสตร์ ที่สำคัญทั้งของโลกและของไทย นอกจากนี้หนังสือความรู้รอบตัวยังเป็นหนังสือที่ผมโปรดปรานเป็นอย่างยิ่ง คุณแม่ของผมท่านเห็นผมชอบเรื่องราวเหล่านี้ ท่านก็เลยซื้อหนังสือที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์มาให้ผมเสมอๆ ผมจำได้ว่า ทุกวันเสาร์ - อาทิตย์ ผมจะมีความสุขมากที่ได้อยู่บ้านนอนอ่านหนังสือที่คุณแม่ซื้อมาให้ ซึ่งดูๆ ไปแล้วผมอ่านหนังสือเหล่านี้มากกว่าหนังสือเรียนเสียอีก เมื่ออ่านมากๆ ขึ้นผมก็เลยเกิดแรงบันดาลใจ ฝันอยากที่จะเป็นนักวิทยาศาสตร์

แต่ความคิดนั้นได้ถูกเปลี่ยนไปเมื่อผมเริ่มโตขึ้น ในช่วงที่
ผมเรียนที่สวนกุหลาบนั้น ผมได้มารู้จักกับอาชีพทหารมากขึ้น และเริ่ม
รู้สึกว่าคนที่ทำงานอาชีพนี้คือคนที่ต้องมีความเสียสละ สามารถนำชีวิต
เข้าแลก เพื่อปกป้องผืนแผ่นดิน และให้คนอื่นหลายคนได้อยู่อย่างสบาย
ผมได้มีโอกาสของไปบริจาคให้กับทหารที่ปฏิบัติหน้าที่ตาม
ชายแดน เนื่องจากเหตุการณ์บ้านเมืองในสมัยนั้น มีภัยคุกคามจาก
ทั้งภายในประเทศ (คอมมิวนิสต์) และ จากภายนอกประเทศ (เวียดนาม)
ครั้งนั้นทำให้ผมได้เห็นภาพของทหารทำหน้าที่เสี่ยงเป็นเสี่ยงตายอยู่
ตรงนั้น นอกจากนี้ผมก็ได้มีโอกาสชมการถ่ายทอดพระราชพิธี พิธี
พระราชทานเพลิงศพ ผู้ที่เสียชีวิตจากการปฏิบัติหน้าที่ป้องกันประเทศ
ที่วัดพระศรีรัตนศาสดาราม ปีหนึ่งๆ ก็เป็นพันคน ภาพเหล่านั้นยัง
ติดตามผมเสมอมาจนถึงทุกวันนี้

สิ่งต่างๆ ที่ผมได้เห็น ได้รับรู้ ทำให้ผมเริ่มเปลี่ยนความคิด
จากการเป็นนักวิทยาศาสตร์ มาเป็นทหาร และเริ่มที่รวบรวมข้อมูลเพื่อ
ที่จะพลิกผันไปสู่อาชีพทหาร โดยบอกคุณพ่อคุณแม่ของผมว่า ผมจะเป็น
ทหาร ผมนั้นโชคดีตรงที่ว่า เป็นคนที่มีโอกาสได้ตัดสินใจเองตั้งแต่เด็กๆ

เมื่อผมบอกคุณพ่อของผมท่านก็ไม่ได้ขัดอะไร เพราะท่านเอง
ก็เป็นทหาร ในสมัยผมนั้น รร.เตรียมทหาร จะรับคนที่จบ ม.6 เพราะมี
การเปลี่ยนระบบการศึกษาจากมัธยมศึกษา ไปเป็นมัธยม ผมเป็นมัธยม
รุ่นที่สาม

ด้วยความมุ่งมั่นอย่างมากที่อยากจะเป็นทหาร ทำให้ผมอยาก
จะเข้า รร.เตรียมทหาร ให้เร็วที่สุด พอปิดเทอมปลายภาคของชั้นมัธยม
ปีที่ 3 ผมเริ่มไปเรียนพิเศษ ในระดับมัธยมปีที่ 4 และพอเปิดเทอม

มัธยมปีที่ 4 ผมก็ไปเรียนพิเศษในระดับมัธยมปีที่ 5 พร้อมกับสมัครเรียน การศึกษาออกโรงเรียน (สอบเทียบ) และเทอมที่สองผมก็เรียนพิเศษ ในระดับ มัธยมปีที่ 6 และก็สอบเทียบมัธยมปีที่ 6

แต่ผลสอบเทียบนั้นออกมาช้า ทาง รร.เตรียมทหาร ก็อนุโลม ให้ผมนำหลักฐานว่าผมกำลังรอผลสอบเทียบมาสอบเข้า รร.เตรียมทหาร เมื่อสอบข้อเขียนเสร็จ ผลปรากฏว่าผมสอบเข้า รร.เตรียมทหาร ได้ ผมโทรศัพท์มาบอกคุณแม่ คุณแม่ของผมท่านไม่เชื่อ เพราะว่าผม อยู่แค่มัธยมปีที่ 4 เอง ท่านโทรไปบอกคุณพ่อของผมท่านก็ไม่เชื่อ (ก็คงจะน่าเชื่อหรือครับ เพราะผมเองก็ไม่ค่อยตั้งใจเรียนในห้องเรียน ลักเท่าไร เกรดผมก็ไม่ค่อยจะดี แถมสมัยนั้นมีคนสมัคร ห่มี่กว่าคน รับแค่เก้าร้อยคน ทบ.300 ทร.150 ทอ.150 ตร.300) จากนั้นผมก็ เตรียมตัวสอบพลศึกษา สอบสัมภาษณ์ และตรวจร่างกาย ผลออกมา ว่า ผมสอบได้ ก็เลยไปวัดชุดเครื่องแบบเพราะ รร.เตรียมทหาร จะแจก เครื่องแบบให้

เมื่อถึงวันมอบตัว ผมเองก็พร้อมทุกอย่าง แต่ขาดอย่างเดียวคือ ผลสอบเทียบ ก็เลยไปขอผลสอบเทียบก่อน เพื่อที่จะนำมามอบตัว แต่ผมเองต้องผิดหวังอย่างแรง เพราะว่าผมสอบเทียบตกหนึ่งวิชา คือ วิชาช่างอุตสาหกรรม ส่วนวิชาหลักที่เหลือผมผ่านหมด ผมเลย คอตกกลับบ้าน อดเป็นทหาร ตามที่หวังไว้ และก็กลับมาเรียนที่ ส่วนกุหลาบตามเดิม

พอขึ้นมัธยมปีที่ 5 ผมก็เตรียมตัวใหม่ คราวนี้ผมเปลี่ยน วิชาสอบเทียบที่ผมค้างหนึ่งวิชา คือวิชาช่างอุตสาหกรรม มาเป็นวิชา เกษตรกรรม และผมก็กลับไปสอบเข้า รร.เตรียมทหารใหม่ ก็สอบได้อีก

และโชคดีสอบเทียบผ่าน เข้าเป็นนักเรียนเตรียมทหารในส่วนของ
กองทัพบกได้ ตอนนั้นก็ 17 ปี และมีเพื่อนสวนกุหลาบ ห้องเดียวกัน
สอบเข้ามาได้ พร้อมกับผมอีก 2 คน ห้องฟ้าก็สดใสเป็นพิเศษสำหรับผม
ในวันนั้น ผมมีความมุ่งมั่นมากอยากจะเป็นนักรบ เป็นทหารที่เรียกว่า
เป็นทหารอาชีพ ผมจะได้เป็นทหารแล้วหรือนี้...

นักเรียนใหม่/จอมยุทธ์/ กั๊วรกองร้อยใหญ่

๒ เมื่อผมเริ่มเข้ามาใช้ชีวิตเป็นนักเรียนทหาร ผมก็ได้เรียนรู้อะไรใหม่ๆ มากมาย มีทั้งชอบและไม่ชอบ ต้องอดทนอดกลั้น ชีวิตในรร.เตรียมทหาร ก็เหมือนกับการปรับตัวจากชีวิตพลเรือน ไปเป็นชีวิตทหาร ก็มีการปรับปรุง ลงโทษ ตามวิธีทางทหาร เมื่อขึ้นเหล่ามาเป็นนักเรียนนายร้อย (คำว่าขึ้นเหล่า หมายถึงเปลี่ยนจากร.เตรียมทหาร ไปเรียนต่อที่ รร.จปร. รร.นายเรือ รร.นายเรืออากาศ และ รร.นายร้อยตำรวจ) ทุกคนต้องผ่านช่วงเหตุการณ์ ที่เรียกว่าการเป็น “นักเรียนใหม่” ชีวิตนักเรียนใหม่นั้นยากที่จะบรรยาย แต่ก็ในช่วงหนึ่ง

ที่เวลาเพื่อนๆ กลับมาเจอกัน ถ้าเล่าถึงชีวิตนักเรียนใหม่ล่ะก็สามารถคุยกันได้เป็นวันๆ

ผมและเพื่อนๆ ร่วมรุ่น ขึ้นเหล่าในช่วงก่อนเปิดเทอม แบ่งออกเป็น 4 กองพัน แต่ละกองพันก็จะมีนักเรียนปกครองชั้นปีที่ 5 ทำการปกครองนักเรียนนายร้อยชั้นเดียวกัน และต่ำกว่า ซึ่งมีตำแหน่งตั้งแต่ หัวหน้ากองพัน หัวหน้ากองร้อย หัวหน้าหมวด หัวหน้าหมู่ ผมนั้นอยู่กองพันที่ 2 กองร้อยที่ 2 หมวด 2 นักเรียนใหม่ทุกคนจะต้องทำการฝึกแบบพลทหาร ในช่วงหนึ่งก่อนเปิดเทอม หลังจากนั้นก็จะปล่อยกลับบ้าน แล้วเปิดเทอมมาเรียน แต่เรายังไม่มีสภาพเป็นนักเรียนเก่า พูดย่างๆ ก็เป็นนักเรียนใหม่เกือบทั้งปี

ชีวิตนักเรียนใหม่ (วันขึ้นเหล่า)

ชีวิตนักเรียนใหม่นั้นไม่มีอะไร นอกจากทำตามคำสั่งอย่างเดียว ห้ามคิด เพราะถ้าเราคิดมากเมื่อไหร่ เราก็อยากจะลาออกทันที ตื่นเช้าตั้งแต่ตีห้า ลงมารวมแถวเพื่อออกกำลังกาย กิจกรรมยอดนิยมสมัยตอนเป็นนักเรียนใหม่นั้น ไม่มีอะไรเกินไปกว่าการ “ปล่อยม้า”

การปล่อยม้านี้คือ การสั่งให้เราวิ่งไปไกลแล้วกลับมา ใครวิ่งไม่ทันเวลาก็โดนวิ่งใหม่ ส่วนใหญ่จะมีคำสั่งจากรุ่นพี่สั้นๆ ว่า “หนึ่งรอบไปได้” หลังจากคำว่าไปได้ เราเหล่านักเรียนใหม่ก็วิ่งกันหน้าตั้ง จากโรงนอน (ตอนนี้ทุบทิ้งไปแล้ว) ไปยังสนามหน้าโรงเรียน (ปัจจุบันเป็นสนามหญ้าหน้าพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ) แล้ววิ่งกลับมาที่เดิม จะมีนักเรียนปกครองคอยตัดคนที่วิ่งช้า เพื่อวิ่งใหม่กันอีกรอบ ใหม่ๆ ก็วิ่งกันหน้าตั้งหุบหู พอนานๆ เข้ามักจะมีคนเจ้าเล่ห์ อาศัยความมืดทำการก้างซ่อนพราง วิ่งไปเกือบหนึ่งรอบแล้วก็ไปหลบ แล้วรอให้พวกที่โดนตัดมาวิ่งรอบที่สองวิ่งมา แล้วค่อยโผล่มาสมทบ แต่หลายครั้งคนที่เจ้าเล่ห์ก็เกิดการฉ้อโกง เพราะว่ามีนักเรียนปกครองนั้นผ่านเรื่องพวกนี้มาก่อน เลยไม่ได้ตัดตอนให้ไปวิ่งรอบสอง ต้องสั่งให้คนวิ่งมาตาม แล้วก็ถูกรับโทษอย่างอื่นไปโทษฐานเจ้าเล่ห์

นอกจากปล่อยม้าแล้ว ก็จะมี “วัวต่าง” ซึ่งเป็นการลงโทษเดียว วัวต่างเป็นการลงโทษที่ใช้ได้ตั้งแต่นักเรียนชั้นต่ำสุดไปจนถึงนักเรียนชั้นสูงสุด วิธีการก็คือแต่งกายเครื่องแบบสนามพร้อมเข็มขัดสนาม กระดิกน้ำเต็มสองใบ และเป่าหลังใส่ทรายหนักก็แล้วแต่ละกองร้อย หรือกองพันกำหนด โดยจะหนักตั้งแต่ 12 กก. ไปจนถึง 15 กก. หมวกเหล็ก และ ปืน M16 แล้ววิ่งในระยะ 800 เมตร ภายในเวลาที่กำหนด (2.30 - 3.15 นาที) ถ้าวิ่งไม่ทันก็ต้องมาวิ่งทุกคืนจนกว่าจะวิ่งผ่าน ซึ่งถ้าโดนวัวต่างก็เรียกได้ว่าฟ้าเหลืองกันทุกคน (อาการฟ้าเหลืองก็คือเหนื่อยจนมอง อะไรเป็นสีเหลืองไปหมด) วัวต่างเป็นการลงโทษที่ใครก็ไม่อยากจะทำเพราะทุกคนทราบดีว่าฟ้าเหลืองเป็นอย่างไร

การลงโทษในสมัยนักเรียนใหม่ที่ทุกคนไม่อยากจะถูกทำโทษก็คือ การเข้า “เวรโทษ” (เวรโทษนี้จะเป็นเวรที่เข้านอกเหนือจากเวรปกติสำหรับนักเรียนใหม่ แต่ถ้าเป็นนักเรียนเก่า หรือนักเรียนชั้นอื่นๆ จะเป็นการเข้าเวรที่ทำให้เพื่อนๆ ต้องเข้าเวรน้อยลง)

การเข้าเวรโทษจะทำให้เวลาเรานอนน้อยลง แล้วก็เข้าเวรผลัดละสองชั่วโมง ส่วนใหญ่ก็จะเป็นโทษที่สั่งง่ายที่สุด เพื่อนผมบางคนช่วงเป็นนักเรียนใหม่โดนกันเป็นร้อยๆ คืน แต่ก็จะมีช่วงอภัยโทษเป็นบางครั้ง ด้วยการให้วิ่งวุ่นต่างแทนการเข้าเวรโทษหลายๆ คืน แต่ผมโชคดีตอนสมัยเป็นนักเรียนใหม่ผมไม่เคยถูกเวรโทษเลย พอฝึกเสร็จก่อนจะปล่อยกลับบ้านก็ยังได้รับรางวัลในฐานะที่ไม่เคยโดนเวรโทษเลย เป็นยาสีฟันกับสบู่

การเป็นนักเรียนใหม่ นั้น จะมีข้อห้ามหลายอย่างแต่อย่างหนึ่ง ที่ทรมาณมากที่สุดก็คือ การห้ามซื้อขนมทาน เราจะทานขนมก็ต่อเมื่อเป็นของหวานที่จัดให้ในโรงเลี้ยงแต่ละมื้อเท่านั้น ถ้ามีการจับได้ว่าใครแอบซื้อขนมก็จะถูกลงโทษอย่างหนัก ถึงจะมีการลงโทษอย่างหนักแต่ก็มักจะมีการแอบซื้อกันอยู่เสมอ ซึ่งก็จะมีคนพลาดบ่อยๆ การอดขนมนั้นก็เป็นการทรมาณพอสมควร เพราะว่าร่างกายต้องการพลังงานเราจะต้องออกกำลังกายตลอดเวลา เรียกได้ว่าตัวของเรานั้นจะเหม็นมาก

เรื่องตัวเหม็นนั้นขนาดปล่อยกลับบ้านกัน กลิ่นแรงมากจนไม่มีใครอยากจะทำใกล้ สบู่ที่ใช้อาบน้ำก็จะเป็นพวกสบู่ยาอย่าง “ซันไลต์” หรือว่า “อาร์เซ็ปโซ” ขนาดใช้สบู่แรงๆ อย่างนี้ก็ยังไม่อยู่ เราเป็นโรคผิวหนังกันเกือบทุกคน โดยเฉพาะเชื้อราในร่มผ้า (ที่เรียกกันว่าสังคัง) นั้นถือเป็นโรคยอดนิยม เราต้องใช้ยา “ซีม่า” ทา ซึ่งก็แสบๆ ร้อนๆ

แล้วก็จะลอกเป็นแผ่น สำหรับผมนั้นใช้ ซีม่า ก็เอาไม่อยู่ต้องไปที่สถาบันโรคผิวหนังก็ได้ยา “คาร์เนสเทน” สมัยนั้นหลอดตั้งร้อยกว่าบาท มาหาถึงจะหาย หลังจากเราผ่านชีวิตนักเรียนใหม่ นั่น ชุดฝึกของเรา ก็แทบจะทิ้งไปได้เลยเพราะว่าเปื่อยและก็ขาดง่าย

ชีวิตนักเรียนใหม่เป็นชีวิตที่ทุกคนเมื่อผ่านไปได้นั้น ก็คงเป็นเรื่องที่ยากจะลืม และก็ยากที่จะอธิบายว่าเป็นอย่างไร เราถูกบังคับทั้งทางร่างกายและจิตใจ มีหลายคนทนไม่ได้ก็ลาออกช่วงเป็นนักเรียนใหม่หลายคน บางคนไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรก็ขอ drop แล้วกลับมาบี๊ตไป แต่การกลับมาบี๊ตไปก็ต้องมาเป็นนักเรียนใหม่เหมือนเดิม และส่วนใหญ่คนที่ drop ไปกลับมาอีกครั้งก็มักจะลาออก

มีบางคนพยายามที่จะไม่ให้ตัวเองต้องถูกซ้อมด้วยการทำให้ตัวเองบาดเจ็บ อย่างมีเพื่อนของผมบางคนวิ่งชนเสาปูน เพื่อที่จะได้ไปนอนที่กองพยาบาล แต่พอไปนอนได้ไม่นานก็กลับมาใช้ชีวิตร่วมกับเพื่อนๆ

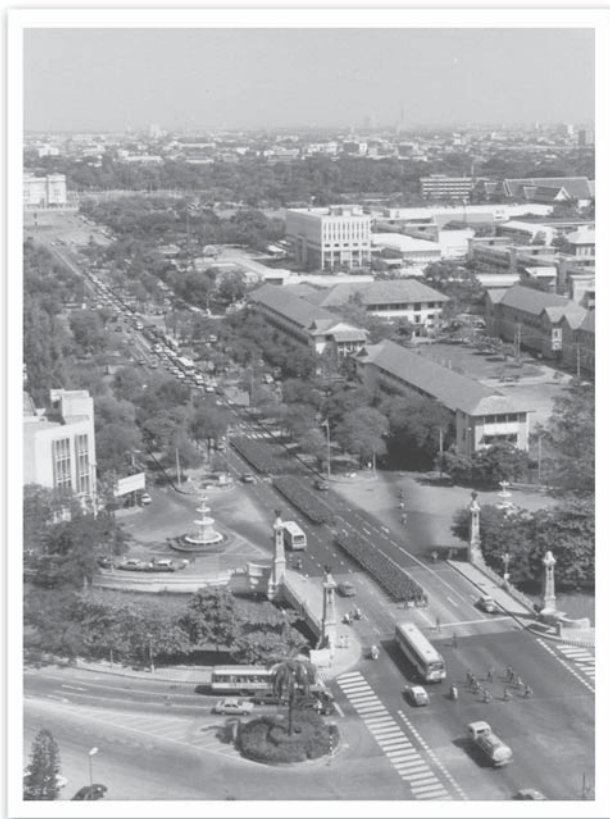

ชีวิตนักเรียนใหม่ (ถูกซ้อมกลางฝน)

ผมเองก็เคยไม่สบายเหมือนกันแต่ก็ไม่ได้เจ้าเล่ห์อะไร จำได้ว่า
วันนั้นเป็นวันเสาร์ ตอนเช้าของวันนั้น อาหารเช้าเป็นข้าวต้มหมูสับ
เราถูกลั้งให้รีบทาน เพื่อที่จะได้ไปฝึกต่อ ผมเองก็ต้องรีบทานแต่ข้าวต้ม
หมูสับมันร้อน เลยลวกคอ ตอนแรกก็ไม่ได้เป็นอะไร พอช่วงสายๆ
ผมก็เริ่มไข้ขึ้นเพราะที่คั่นนั้นอักเสบ พอใกล้เที่ยง ผมไม่สามารถฝึกต่อ
ได้เพราะไข้ขึ้นสูงมาก ผมเลยถูกลั้งไปที่กองพยาบาล พอพบหมอ
ผมก็อธิบายให้หมอฟังว่าผมเป็นอะไร คุณหมอก็เลยสั่งยาแก้อักเสบ
ให้ผมฉีด พอผมไปเบิกยา แล้วนำไปให้พยาบาลฉีด พยาบาลก็มองหน้า
ผมยิ้มๆ ผมก็ไม่ทราบเพราะอะไร มาทราบตอนหลังว่า ยาแก้อักเสบ
ดังกล่าว ส่วนใหญ่จะใช้ฉีดคนเป็น กามโรค (หนองใน) ผมก็เลยถึงบางอ้อ
เพราะว่าพยาบาลคงจะนึกว่าผมไปซุกซนมาหมอเลยสั่งยาให้ ความจริง
แล้วนักเรียนนายร้อยนั้นถ้าเป็นกามโรค (สมัยนั้นยังไม่ค่อยจะมีเอดส์)
จะถูกตัดคะแนนความประพฤติ เมื่อฉีดยาแล้ว หมอให้ผมกลับมา
ที่กองร้อย ผมไม่ได้ไปนอนแต่กลับไปที่สนามฝึกเพราะว่าไม่อยากจะ
เอาเปรียบเพื่อน พี่ๆ ที่เป็นนักเรียนปกครองก็เลยให้ผมนั่งดูเพื่อนฝึก
หลังจากฉีดยาไปไม่กี่ชั่วโมงก็หาย กลับไปฝึกได้เหมือนเดิม

ผมโชคดีที่มีโอกาสได้เรียนที่มัธยม (ตรงราชดำเนิน ปัจจุบัน
คือ กองบัญชาการกองทัพก) เป็นรุ่นสุดท้าย ได้เรียนประมาณครึ่งปี
จากนั้นเราก็ตายไปเรียนกันที่เซาเซโงก คืบก่อนจะย้าย พี่ๆ ได้พาเรา
มานั่งฟังเรื่องราวแห่งความหลังที่พี่ผูกพันกับโรงเรียนนายร้อยฯ ที่มัธยม
เรานั่งฟังกันด้วยความรู้สึกไม่อยากจะย้ายไป เพราะเรารู้สึกกันว่า
โรงเรียนนายร้อยจปร. ที่มัธยมนั้นเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ เรามีศาลา
วงกลมที่มีพระบรมรูปล้นเกล้าฯ รัชกาลที่ 5 ที่นักเรียนนายร้อยทุกคน

สักการะเคารพ กันมาตั้งแต่อดีต ผมเองยังจำได้ว่าเราเดินข้ามถนน เป็นแถว จากฝั่งกรมนักเรียนนายร้อย ไปเรียนที่ฝั่งส่วนการศึกษา ที่ตรงข้ามกระทรวงศึกษาปัจจุบัน ทุกเช้านั้นมีกลองแต๊กเดินนำหน้า ตามด้วยนักเรียนนายร้อยชั้นปีที่ 5 ไส้ลงมาจนถึงนักเรียนอาวุโสที่สุด หลายนๆ คนอาจจะนึกภาพไม่ออก ต้องลองถามคนที่มีอายุสักหน่อยนั้น ก็น่าจะจำได้ดี

เดินข้ามถนนราชดำเนินไปเรียน

ผมยังจำได้ถึงวันที่เราย้ายโรงเรียน ตอนแรกนั้นมีแผนออกมาว่า เราจะเดินจากโรงเรียนนายร้อยฯ เก้าที่มัชวานไปที่เขาชะง็อก แต่ก็ต้องเปลี่ยนแผนเพราะว่ามีปัญหาเรื่องการพักระหว่างทาง ในที่สุดทางโรงเรียนก็ประกาศว่าเราจะเดินกันไปที่ลานพระบรมรูปทรงม้า แล้วไปถวายบังคมลา ที่พระบรมรูปทรงม้า จากนั้นจะเดินไปถึง กรมทหารราบที่ 11 รอ. ที่บางเขน ต่อจากนั้นเราก็จะขึ้นรถไฟลงที่ปากทางเข้าโรงเรียนนายร้อยฯ ที่เขาชะง็อก แล้วก็เดินเข้าไปที่โรงเรียนระยะทาง 10 กิโลเมตร โดย สมเด็จพระเทพฯ จะทรงเสด็จพระราชดำเนินนำนักเรียนนายร้อยเข้าที่ตั้งแห่งใหม่ด้วยพระองค์เอง เมื่อถึงโรงเรียน นักเรียนนายร้อยเดินสวนสนามที่บริเวณลานหน้าโรงเรียนนายร้อยฯ โดยมี สมเด็จพระเทพฯ ทรงเป็นองค์ประธานในพิธี

เมื่อย้ายมาอยู่ที่เขาชะง็อกใหม่ๆ ต้องบอกว่าอะไรก็ยังไม่พร้อมไม่เหมือนทุกวันนี้ อากาศร้อน บริเวณอาคารเรียนไม่มีต้นไม้ใหญ่ มีแต่ตึกเรียน กับที่โล่งๆ แต่เราก็มีพื้นที่ในการทำกิจกรรมต่างๆ มากขึ้น เช่น มีพื้นที่วิ่งไกลมากขึ้น ถนนรอบๆ โรงเรียน วิ่งกันหนึ่งรอบก็ประมาณสิบกิโลเมตร เรียกได้ว่าวิ่งกันให้เพลินไปเลย

เมื่อชีวิตเริ่มลงตัว เริ่มเป็นนักเรียนเก่าหน่อยๆ ตอนนั้นชมรม Hi-Fight มวยไทยเลิศฤทธิ์ เป็นวิชาการต่อสู้ป้องกันตัวที่สอนเฉพาะในโรงเรียนนายร้อยฯ) เปิดรับสมาชิกใครอยากจะฝึกก็ต้องไปนั่งอย่างญี่ปุ่น (นั่งพับขา) 45 นาที ห้ามกระดุกกระดิก ห้ามขยับขา ผมเองก็ไปนั่งกับเขาเหมือนกัน ก็จะเป็นนักเรียนที่ครับ ก็ต้องฝึกฝนฝีมือหน่อย ผลปรากฏว่า มีเพียงไม่กี่คนที่นั่งผ่าน ซึ่งมีผมรวมอยู่ด้วย การฝึก Hi-Fight เราฝึกตอนกลางคืน โดยรุ่นพี่ประธานชมรม แต่ด้วยความที่

ผมเป็นคนค่อนข้างบ้าๆ บอๆ ทำอะไรจริงจังไปหน่อย ผมก็ไปปลูกที่
 มาฝึก ตอนตีสี่ แธมเสาร์ - อาทิตย์ ซึ่งได้ออกมาพัก แต่ผมกลับมาฝึก
 คาราเต้ต่อ พูดย่างๆ ก็คือฝึกทุกวันทุกคืน จนกลายเป็นจอมยุทธ์
 ไปเลย

นอกจากการฝึกศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวแล้ว ผมเองก็ฝึก
 การใช้อาวุธไปด้วย ที่ถนัดจะมีมีดสั้น กับ กระบองสองท่อน กระบอง
 สองท่อนนี่ตอนสมัยก่อนหาซื้อยากมาก ผมต้องขอยืมของอาจารย์
 คาราเต้ซึ่งท่านเป็นชาวสิงคโปร์ มาเป็นแบบแล้วก็ไปให้โรงกลึงไม้ทำ
 ลักษณะเป็นไม้เหลารูปหกเหลี่ยมและใช้เชือกร้อย เป็นลักษณะเดียวกัน
 กับอาวุธดั้งเดิมของคาราเต้ ต่อมาผมเห็นว่ามันเบาไป ผมก็เลยไปร้านเหล็ก
 หาเหล็กเส้นขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 1 นิ้ว มาตัดเป็นท่อนยาวประมาณ
 1 ฟุต แล้วนำโซ่เหล็กไปให้ช่างเชื่อมเหล็ก เชื่อมโซ่เข้ากับปลายเหล็ก
 ทั้งสองท่อน แล้วก็หาสายยางที่ขนาดพอดีกับท่อนเหล็กมาใส่ พอทำเสร็จ
 ออกมา กระบองสองท่อนของผมนั้นจะหนัก 2 - 3 กิโลกรัม ซึ่งถ้าเอาไป
 พาดใคร อย่างน้อยก็กระดูกหัก ผมก็มาฝึกจนชำนาญ จำได้ว่าตอนหลัง
 ก็ให้กระบองสองท่อนน้องคนหนึ่งในชมรม Hi-Fight ไป

ฝึกมาจนถึงชั้นปีที่ 3 ปรากฏว่ามีความเข้าใจกันผิดพลาด
 ระหว่างผมกับรุ่นพี่ชั้นปีที่ 5 ผมโดนข้อหากระด้างกระเดื่อง โดน
 “ทัวร์กองร้อยใหญ่” ก็คือแหวะเวียนไปปรับการลงโทษจากรุ่นพี่ๆ ตาม
 กองร้อยต่างๆ เป็นเดือนๆ และ ก็โดนกดดันอย่างหนักจากประธาน
 ชมรม Hi-Fight

ในที่สุดผมก็ต้องออกจากชมรม ตอนโดนทัวร์กองร้อยใหญ่นั้น
 ผมก็ยังจำได้ดี ว่าตอนดึกๆ ทุกคืน พี่เขาก็จะตามให้เพื่อนมาพุงผม

กลับไปนอนกองรื้อย เพราะผมไม่มีแรงเดินกลับ ผมเองนั้นถูกบังคับให้รับผิดชอบ แต่ผมก็ถือว่าผมไม่ได้ทำอะไรผิด แกรมยังปากดี ไปพูดกับพี่ว่าผมไม่ผิดแต่ถ้าพี่ซ่อมผมทำ เพราะว่ามันคือคำสั่ง

ผมเองก็ถูกซ่อมจนกล้ำเนื้อหน้าอกอักเสบ เวลากินข้าวก็โดนแกล้งเกือบทุกมื้อ เช่น นำอาหารทุกอย่างมารวมกัน (นักเรียนนายร้อยจะเรียกว่า “รวมมิตร”) ตอนนั้นผมรู้สึกท้อแท้เป็นอย่างมาก ผิดก็ไม่ได้ผิด บ้านก็ไม่ได้กลับเพราะถูกกักบริเวณ แกรมยังโดนตัดคะแนน rate (เป็นคะแนนที่นักเรียนแต่ละชั้นจะ rate ให้กัน เพื่อนำมารวมสะสมไว้คัดนักเรียนบังคับบัญชาตอนชั้นปีที่ 5) จากพี่ๆ ชั้น 5 เนื่องจากกลายเป็นคนหัวแข็งในสายตารุ่นพี่

แต่สิ่งหนึ่งที่ทำให้ผมต้องอดทน อดกลั้น นั่นก็เพราะว่าผมตั้งใจมาเป็นทหาร ผมจะไม่ยอมให้ใครมาทำให้ความฝันของผมหายไปไหน และผมก็นึกถึง คุณพ่อ คุณแม่ ว่าท่านจะรู้สึกอย่างไร ถ้าท่านมีลูกชายที่ไม่สามารถผ่านพ้นความลำบากตรงนี้ไปได้ ตอนนั้นผมก็คิดเพียงแต่ว่า งานเลี้ยงย่อมมีวันเลิกรา ซึ่งก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ และผมก็ผ่านพ้นวิกฤตการณ์ตรงนั้นมาได้

